

21 Δεκεμβρίου, 1990

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΑΔΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΗ ΑΙΤΗΣΗΣ ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΩΝ CERTIORARI ΚΑΙ ΠΡΟΗΙΒΙΤΙΟΝ ΑΠΟ/Η ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΛΑΜΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΛΤΔ.,

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ ΑΠΟΦΑΣΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΡ. 2002/88 ΤΗΝ 25.10.88 ΔΙΑ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΕΤΑΞΕ ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΜΗ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΟΥ ΦΟΡΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ ΥΨΟΥΣ Λ.Κ. 9,486.71 ΔΙΑ ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΔΟΣΕΩΝ ΕΚ Λ.Κ. 650 ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΠΑΡΑΛΕΙΨΗΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΚΙΝΗΤΩΝ.

(Αίτηση Αρ. 166/90).

Δικαιοδοσία — Είσπραξη Φόρων — Ο Περί Εισπράξεως Φόρων Νόμος, 1962 (Ν. 31/62), άρθρο 9(1) — Κατά πόσο η δικαιοδοσία Δικαστή εξαρτάται από το ποσό του φόρου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 22(3)(β) του Περί Δικαστηρίων Νόμου, 1960 (Ν.14/60) — Αρνητική η απάντηση στο ερώτημα.

5

Είσπραξη Φόρων — Ο Περί Εισπράξεως Φόρων Νόμος, 1962 (Ν.31/62), άρθρο 9(3) — Διάταγμα πληρωμής φόρου με δόσεις — Μη συμμόρφωση — Κατά πόσο, προ της εκδόσεως εντάλματος εκποιήσεως κινητής περιουσίας, απαιτείται η εκ νέου εξέταση του εν υπερημερία οφειλέτη, ως προς τα μέσα του να πληρώσει — Αρνητική η απάντηση στο ερώτημα.

10

Προνομιακά Διατάγματα — Certiorari/prohibition — Άδεια για καταχώρηση αιτήσεως προς έκδοση — Εφαρμοστέες αρχές.

Στην υπόθεση αυτή η αιτούσα όφειλε φόρο ΛΚ.9.487,71. Βάσει του νόμου 31/62 το Δικαστήριο εξέδωσε διάταγμα αποπληρωμής του φόρου με μηνιαίες δόσεις ΛΚ. 650. Η αιτήτρια επλήρωσε ωρισμένες μόνον δόσεις. Το διάταγμα, που είχε εκδοθεί από Επαρχιακό Δικαστή, εν περιπτώσει μη αποπληρωμής τού ποσού, θα εξεδίδετο ένταλμα εκποιήσεως κινητής και/ή ακίνητης περιουσίας.

15

Οι θέσεις της αιτήτριας είναι:

20

α) Ο Δικαστής, που είχε εκδώσει το διάταγμα, υπερέβη την δικαιοδοσία του, ενόψει του ποσού του φόρου και του άρθρου 22(3) (β) του Περί Δικαστηρίων Νόμου, 1960 (Ν.14/60).

β) Προς της εκδόσεως εντάλματος εκποιήσεως κινητής περιουσίας έπρεπε να είχε προηγηθεί νέα εξέταση περί της ικανότητας να πληρώσει.

- 5 γ) Το διάταγμα εν πάση περιπτώσει δεν προέβλεπε την έκδοση εντάλματος λόγω παραλείψεως πληρωμής δόσεων, αλλά μόνον σε περίπτωση μη πληρωμής του συνόλου του ποσού.

Ως προς το σημείο (γ) πρέπει να σημειωθεί ότι κατά τον χρόνο εκδόσεως του εντάλματος εκποιήσεως κινητής περιουσίας, ο φόρος θα είχε εξοφληθεί, αν οι δόσεις επληρώνοντο κανονικά.

- 10 Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση για άδεια, αφού δεν ικανοποιήθηκε ότι η αιτήτρια είχε εκ πρώτης όψεως υπόθεση. Το σκεπτικό του Δικαστηρίου φαίνεται στα πιο πάνω περιληπτικά σημειώματα και στην παρατήρηση σχετικά με την θέση (γ) της αιτήτριας.

- 15 *Η αίτηση απορρίπτεται.*

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Ex parte Costas Papadopoulos (1968) 1 C.L.R 486

In re Nina Panaretou (1972) 1 C.L.R 165

Ex parte Σταύρος Θεοδούλου (Αρ.1)(1990) 1 Α.Α.Δ.438.

20 Αίτηση.

Αίτηση για άδεια του Δικαστηρίου για την καταχώρηση αίτησης για έκδοση διαταγμάτων certiorari και prohibition αναφορικά με την απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας στην υπόθεση Αρ. 2002/88 ημερ. 25.10.88.

- 25 *Λ. Κληρίδης, για την αιτήτρια-εταιρεία.*

Cur. adv. vult.

Ο Δικαστής κ. Χρυσοστομής ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.

- 30 **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.:** Με την παρούσα αίτηση η αιτήτρια εταιρεία (αιτήτρια) ζητά άδεια από το Δικαστήριο να καταχωρήσει αίτηση για έκδοση διατάγματος Σερτιοράρι διά του οποίου το εκδοθέν, από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, δυνάμει του άρθρου 9 του Περί Εισπράξεως

Φόρων Νόμου του 1962, διάταγμα της 25.10.88, στην αίτηση για βεβαίωση φορολογικού χρέους της αιτήτριας αρ. 2002/88, να ακυρωθεί.

Παράλληλα η αιτήτρια ζητά άδεια για να αποταθεί στο Δικαστήριο για παρεμπόδιση εκτέλεσης του εντάλματος εκποιήσεως κινητών εναντίον της, με απαγορευτικό διάταγμα Prohibition.

5

Τα γεγονότα πάνω στα οποία βασίζεται η αίτηση αναφέρονται στην ένορκη δήλωση του διευθύνοντος συμβούλου της αιτήτριας ημερ. 12.12.90 που την συνοδεύει και είναι τα ακόλουθα.

10

Την 25.10.88 η Κατηγορούσα Αρχή του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων, καταχώρησε στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας πιστοποιητικό του Διευθυντού Εσωτερικών Προσόδων ότι το ποσό των £9,487.71 σ. ήτο πληρωτέο, το δε Δικαστήριο βεβαιώνοντας το χρέος της αιτήτριας, εξέδωσε διάταγμα ημερομ. 25.10.88, τεκμήριο Α, για την πληρωμή του πιο πάνω ποσού διά μηνιαίων δόσεων εκ £650 εκάστης από την 1.11.88.

15

Περαιτέρω το Δικαστήριο διάταξε τα ακόλουθα:

20

"Αν ο καθ' ου η αίτηση παραλείψει να πληρώσει το πιο πάνω ποσό, τότε να εκδοθεί ένταλμα εκτέλεσης κινητής και/ή ακίνητης περιουσίας για την κατάσχεση και πώληση τέτοιου μέρους της κινητής περιουσίας του καθ' ου η αίτηση που να ικανοποιεί την εξόφληση της παρούσας διαταγής και/ή οποιουδήποτε οφειλόμενου υπολοίπου."

25

Μετά την έκδοση του ως άνω διατάγματος, η αιτήτρια πλήρωσε αριθμό δόσεων έναντι του χρέους της, παραμένει όμως υπόλοιπο £5,905.

30

Σύμφωνα με το διάταγμα η εξόφληση του χρέους θα έπρεπε να είχε γίνει, υπολογίζω, μέχρι τον Ιανουάριο του 1990.

Εν όψει της παράλειψης της αιτήτριας να καταβάλει ανελλιπώς τις δόσεις της ή/και να εξοφλήσει το χρέος της, εκδόθηκε εναντίον της ένταλμα εκποιήσεως της κινητής της περιουσίας.

5 Είναι ο ισχυρισμός της αιτήτριας που απορρέει από την ως άνω αναφερόμενη ένορκη δήλωση του διευθυνόντος συμβούλου της και από συμπληρωματική ένορκη δήλωση του ιδίου, ημερομ. 14.12.90, πως το διάταγμα της 25.10.88 είναι κατάφορα παράνομο γιατί:

10 (α) Εκδόθηκε από Επαρχιακό Δικαστή που δεν είχε αρμοδιότητα να το εκδόσει, επειδή το ποσό του χρέους ήτο πέραν ή εκτός της δικαιοδοσίας του.

15 (β) Παράνομως δόθηκε εντολή για έκδοση εντάλματος εκποιήσεως κινητών, επειδή το ένταλμα αυτό διατάχθηκε από το Δικαστήριο να εκδοθεί σε περίπτωση παράλειψης της αιτήτριας να πληρώσει ολόκληρο το οφειλόμενο ποσό και όχι οποιασδήποτε δόση.

20 (γ) Η προσθήκη στο διάταγμα και/ή απόφαση του Δικαστηρίου ημερομ. 25.10.88 του όρου περί εκδόσεως εντάλματος κινητών ή ακινήτων, σε περίπτωση παράλειψης πληρωμής, αντίκειται προς τα άρθρα 82(α), 88 και 89 του Κεφ. 6 και τους κανόνες φυσικής δικαιοσύνης, εφόσον διατάττει την έκδοση εντάλματος εκποιήσεως κινητής περιουσίας, χωρίς νέα έρευνα ως προς την ικανότητα της αιτήτριας να καταβάλει το οφειλόμενο ποσό και χωρίς να ακουστεί η αιτήτρια ως προς το θέμα αυτό.

30 Ο δικηγόρος της αιτήτριας αναφέρθηκε επίσης στις υποθέσεις *ex parte Nina Panaretou* (1972) 1 CLR 165, και *ex parte Costas Papadopoulos* (1968) 1 CLR 496, για να υποστηρίξει τη σωστή θέση, πως στο παρόν στάδιο το Δικαστήριο εξετάζει αν υπάρχει εκ πρώτης όψεως συζητήσιμη υπόθεση, που να δικαιολογεί επαρκώς την παραχώρηση της αιτούμενης άδειας και δεν είναι αναγκαίο να
35 εμβαθύνει περισσότερο. Ακόμα θα πρόσθετα πως η παρο-

χή άδειας ανάγεται στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου και η αίτηση πρέπει να γίνεται καλόπιστα για την αποκατάσταση της νομιμότητας. Ο χρόνος μέσα στον οποίο υποβάλλεται η αίτηση αποτελεί ουσιώδη παράγοντα για την ανάληψη και την άσκηση της δικαιοδοσίας. (Βλ. εξ 5
 πάρτε Σταύρος Θεοδούλου, αρ. 87/90, ημερ. απόφασης 8.6.90 (1990) 1 Α.Α.Δ.438).

Θα ασχοληθώ πρώτα με το θέμα της αρμοδιότητας του Επαρχιακού Δικαστή που εξέδωσε το διάταγμα.

Είναι η εισήγηση του δικηγόρου της αιτήτριας πως το ποσό των £9,487.71σ., που διάταξε ο Επαρχιακός Δικαστής να πληρώσει η αιτήτρια με μηνιαίες δόσεις, ήταν πέραν του ορίου που είχε αρμοδιότητα να διατάξει και βασίστηκε στις πρόνοιες του περί Δικαστηρίων Νόμου 14/60, όπως τροποποιήθηκε, άρθρο 22(3)(β), το οποίο αναφέρει 15
 τα ακόλουθα:

"22(1) .....

(2) .....

(3) Έκαστος Πρόεδρος Επαρχιακού Δικαστηρίου, έκαστος Ανώτερος Επαρχιακός Δικαστής ή έκαστος Επαρχιακός Δικαστής μόνος, θα έχη αρμοδιότητα να ακούη και αποφασίζη:- 20

(α) .....

(β) οιανδήποτε αγωγήν, πλην εκείνης εις ην εφαρμόζεται η παράγραφος (α) του παρόντος εδαφίου, εις την οποίαν το αμφισβητούμενον ποσόν ή η αξία της επιδίκου διαφοράς δεν υπερβαίνει προκειμένου μεν περί Προέδρου ή Ανωτέρου Επαρχιακού Δικαστού τας δέκα χιλιάδας λίρας, προκειμένου δε περί Επαρχιακού Δικα- 25

στού τας πέντε χιλιάδας λίρας.

....."

5 Όμως στην προκειμένη περίπτωση δεν πρόκειται περί αγωγής σύμφωνα με την έννοια που καθορίζει ο νόμος, και ο Επαρχιακός Δικαστής δεν άκουσε και ούτε αποφάσισε αμφισβητούμενο ποσό ή αξία επιδίκου διαφοράς.

10 Σύμφωνα με τις πρόνοιες του Νόμου 31/62, και αφού ο οφειλόμενος από την αιτήτρια φόρος κατέστη πληρωτέος και απαιτητός, ο Υπουργός Οικονομικών εξέδωσε Ένταλμα, το οποίο ο Φοροεισπράκτορας δεν κατόρθωσε να εισπράξει. Αφού η αιτήτρια εταιρεία παράλειψε να πληρώσει το οφειλόμενο ποσό, καταχωρήθηκε αίτηση για βεβαίωση του φορολογικού χρέους, σύμφωνα με τις πρόνοιες του Άρθρου 9(1) του Νόμου 31/62, που έχουν ως
15 ακολούθως:

20 "9(1) Εάν πρόσωπον οφείλον οιονδήποτε φόρον παραλείψη να καταβάλη άπαντα τα υπ' αυτού οφειλόμενα ποσά όταν τούτο απαιτηθή υπό του Φοροεισπράκτορος, το Δικαστήριο δύναται, τη αιτήση του Φοροεισπράκτορος και τη προσαγωγή πιστοποιητικού υπογεγραμμένου υπό του Πρώτου Λειτουργού Προσόδων, βεβαιούντος ότι ποσόν τι οφείλεται και παραμένει απλήρωτον, να καλέση το εν υπερημερία πρόσωπον
25 ενώπιόν του και να προβή εις την διενέργειαν ερεύνης περί της καταστάσεως και των μέσων διαβιώσεως του εν υπερημερία προσώπου, και να διατάξη το τοιούτο πρόσωπον όπως καταβάλη το οφειλόμενον ποσόν ομού μετά των συνεπεία της υπερημερίας γενομένων εξόδων και των άλλων όλων εξόδων ων την καταβολήν ήθελε
30 κρίνει εύλογον, είτε παραχρήμα είτε διά δόσεων ως το Δικαστήριο ήθελε καθορίσει.

.....

(3) Το Δικαστήριο, εκδίδον διάταγμα ως εν τω εδαφίω (1), δύναται κατά νόμον να διατάξη όπως, εν περι-

πτώσει παραλείψεως καταβολής του οφειλομένου ποσού ή δόσεώς τινος αυτού, κατασχεθή και πωληθή κατά τον αυτόν τρόπον καθ' ον θα επωλείτο δυνάμει διατάγματος αρμοδίου Δικαστηρίου διά πληρωμήν εκ δικαστικής αποφάσεως χρέους, τοσούτον μέρος της κινητής περιουσίας του εν υπερημερία προσώπου όσον θα επήρκει διά την εξόφλησιν του υπ' αυτού οφειλομένου ποσού.

....."

Πέραν των πιο πάνω προνοιών, είναι χρήσιμο να αναφερθεί και το εδάφιο 6:

"(6) Το Δικαστήριο δεν δύναται κατά νόμον κατά την διενέργειαν ερεύνης δυνάμει του εδαφίου (1) να εξετάση το δίκαιον της επιβληθείσης φορολογίας ή την ακρίβειαν του οφειλομένου ποσού· το δικαστήριο οφείλει να χωρήση εις την έκδοσιν διατάγματός του ως εν τοις ανωτέρω, εκτός εάν το εν υπερημερία πρόσωπον αποδείξη ότι επλήρωσε προηγουμένως το οφειλόμενον ποσόν ή ότι δεν είναι το πρόσωπον το αναφερόμενον εν τω πιστοποιητικώ του Πρώτου Λειτουργού Προσόδων."

Από τις πιο πάνω διατάξεις γίνεται φανερό, πως στις περιπτώσεις αυτές το δικαστικό έργο περιορίζεται στη διενέργεια έρευνας "περί της καταστάσεως και των μέσων διαβιώσεως του εν υπερημερία προσώπου" και όχι στην εξέταση του δικαίου της φορολογίας ή της ακρίβειας του οφειλόμενου ποσού. Η αρμοδιότητα του Επαρχιακού Δικαστή απορρέει από αυτό τούτο το Νόμο 31/62, που δεν θέτει περιορισμούς ως προς το ποσό του βεβαιουμένου φόρου και δεν περιορίζεται από τις πρόνοιες του άρθρου 22 του Νόμου 14/60. Συνεπώς η εισήγηση του δικηγόρου της αιτήτριας περί αναρμοδιότητας δεν ευσταθεί και δεν δημιουργεί εκ πρώτης όψεως συζητήσιμη υπόθεση.

Όσον αφορά την δεύτερη εισήγηση περί εμφανούς νομικού σφάλματος, το οποίο συνίσταται εις το ότι όπως

έχει συνταχθεί το διάταγμα για να μπορεί να εκδοθεί ένταλμα κινήτων, θα έπρεπε να είχε γίνει παράλειψη πληρωμής ολόκληρου του ποσού και όχι οιασδήποτε δόσεως, μια και η φράση που αναφέρεται στο νόμο "ή δόσεως
5 τινος" παραλείφθηκε από το διάταγμα δεν ευσταθεί γιατί, εν πάση περιπτώσει, η πληρωμή ολόκληρου του ποσού θα έπρεπε να είχε γίνει προ πολλών μηνών, όπως ανάφερα, και δεν αποδείχθηκε ότι το ένταλμα εκδόθηκε προγενέστερα του χρόνου που ολόκληρο το οφειλόμενο ποσό κατέστη πληρωτέο. Ως εκ τούτου δεν απεδείχθη εκ πρώτης
10 όψεως παρανομία ούτε και σ' αυτό το θέμα.

Όσον αφορά την άλλη εισήγηση του δικηγόρου της αιτήτριας περί της παραβάσεως των προνοιών των άρθρων 82(α), 88 και 89 του Κεφ. 6 και το παράπονο του περί λανθασμένης διαδικασίας που ακολουθήθηκε και παράβασης των κανόνων φυσικής δικαιοσύνης, με βρίσκει και πάλι διαφωνούντα, γιατί το Δικαστήριο ακολούθησε τη διαδικασία που ο Νόμος 31/62 ειδικά καθορίζει για την βεβαίωση φορολογικού χρέους. Οι πιο πάνω πρόνοιες του Κεφ. 6
15 αφορούν εκτέλεση εξ αποφάσεως χρέους και εξέταση εξ αποφάσεως οφειλέτη, που είναι διαφορετική διαδικασία. Σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου 9, εδάφιο 3, του Νόμου 31/62, το Δικαστήριο που εκδίδει το διάταγμα για καταβολή του οφειλόμενου ποσού, μετά από τη διενέργεια
20 έρευνας, μπορεί ταυτόχρονα να διατάξει κατάσχεση και πώληση της κινητής περιουσίας του χρεώστη σε περίπτωση "παράλειψης καταβολής του οφειλόμενου ποσού ή δόσεως τινός αυτού" και δεν προνοείται νέα έρευνα ή νέα παρουσία του χρεώστη. Το εδάφιο 3 του άρθρου 9 αναφέρεται
25 30 τα ακόλουθα:

(3) Το Δικαστήριο, εκδίδον διάταγμα ως εν τω εδαφίω (1), δύναται κατά νόμον να διατάξη όπως, εν περιπτώσει παραλείψεως καταβολής του οφειλομένου ποσού ή δόσεως τινός αυτού, κατασχεθή και πωληθή
35 κατά τον αυτόν τρόπον καθ' ον θα επωλείτο δυνάμει διατάγματος αρμοδίου Δικαστηρίου διά πληρωμής εκ δικαστικής αποφάσεως χρέους, τοσούτον μέρος της κινητής περιουσίας του εν υπερημερία προσώπου όσον

θα επήρκει διά την εξόφλησιν του υπ' αυτού οφειλομένου ποσού.

....."

Συνεπώς ούτε και στην περίπτωση αυτή δεν διαπιστώνεται έκδηλη παρανομία.

5

Για τους πιο πάνω λόγους, είμαι της γνώμης πως δεν υπάρχει εκ πρώτης όψεως υπόθεση ώστε να δοθεί άδεια για καταχώρηση αίτησης προς έκδοση εντάλματος Certiorari και Prohibition.

Παράλληλα, έστω και αν αποκαλυπτόταν εμφανές νομικό σφάλμα, δεν θα είμουν διατεθειμένος να ασκήσω τη διακριτική μου ευχέρεια προς όφελος της αιτήτριας, γιατί η υπό κρίση αίτηση καταχωρήθηκε καθυστερημένα με μοναδικό σκοπό την περαιτέρω καθυστέρηση πληρωμής του οφειλόμενου από καιρό φόρου.

10

15

Η αίτηση απορρίπτεται.